

Arrest

nr. 237 637 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. KALONDA DANGI
Verdunstraat 360
1130 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 november 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. REIGNS NTEKEDI *loco* advocaat E. KALONDA DANGI, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij stelt het feitenrelaas in haar nota met opmerkingen als volgt voor:

“Verzoeker werd d.d. 16 juni 2016 en vervolgens d.d. 27 juni 2017 in bezit gesteld van een aankomstverklaring. Hij legde een paspoort voor geldig tot 11 januari 2020 en een Italiaanse verblijfskaart, afgeleverd op 11 juni 2014.

Verzoeker bood zich d.d. 1 februari 2018 aan bij het gemeentebestuur te Brussel om een aanvraag tot verblijf in te dienen op grond van artikel 10bis of 61/7 van de vreemdelingenwet als langdurig ingezetenen in een EU-Lidstaat.

Op 14 september 2018 werden instructies gegeven tot betekening van een bijlage 44. Verzoeker werd bevolen om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker diende d.d. 7 mei 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 19 november 2019 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 7 mei 2019, onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.”

Dit relaas is correct en vindt steun in het administratief dossier.

1.2. Op 19 november 2019, met kennisgeving op 2 december 2019, verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister de ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die de volgende motieven heeft:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.05.2019 werd ingediend door :

Adams, B.

nationaliteit: G.

geboren te K. op 17.05.1966

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in een buitengewone omstandigheid zou bevinden daar hij in het bezit is van een verblijfsvergunning voor Italië en hij vrij op het Schengengrondgebied mag verblijven. Doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

De verblijfsvergunning die betrokkene heeft verkregen is enkel voor Italië. Betrokkene mag zich wel vrij verplaatsen binnen het Schengengrondgebied maar dient de termijn van 90 dagen op 180 dagen te respecteren. Op 16.06.2016 werd betrokkene in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig voor 3 maanden tot 15.09.2016. Hij diende een aanvraag is als lang-ingezetene (bijlage 41), doch heeft nagelaten de nodige documenten voor te leggen (arbeidskaart) waardoor hij in het bezit gesteld werd van een bijlage 44. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven (Italië).

Betrokkene verklaard dat hij hier sedert zijn aankomst in België, hier altijd heeft gewerkt als professionele chauffeur eerst bij de firma V. B. te Etterbeek, later bij V. T. B.V.B.A. te Anderlecht. Hij legt hiervan een arbeidsovereenkomst voor. Doch ook dit element kan niet aanvaard worden als een

buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven (Italië) hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij werkbereid zou zijn, hij legt hiervoor twee arbeidsovereenkomsten voor) deze elementen kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr.198.769).
(...)”*

1.3. Tevens op 19 november 2019, met kennisgeving op 2 december 2019, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die de volgende motieven heeft:

“(…)”

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

*Naam, voornaam: A., B.
geboortedatum: 17.05.1966
geboorteplaats: K.
nationaliteit: Ghana*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Aan betrokkene werd op 16.06.2016 een aankomstverklaring afgeleverd geldig tot 15.09.2016. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.
(...)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de wetsconforme synthesesamenvatting voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Wat de verzoeker als “middelen” bestempelt, zet hij uiteen wat volgt:

“2. De middelen:

Eerste middel: schending van artikel 1. 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motivering van Administratieve akten, artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en het verwijderden van vreemdelingen:

Aangezien de beslissing dewelke genomen werd door de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie op datum van 19/11/2019 dewelke aan conluant persoonlijk betekend werd op 02/12/2019 niet strookt met de realiteit en de genomen beslissing dan ook dient gewijzigd te worden.

Dat er gesteld werd door de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie dat het feit dat conluant in het bezit is van een verblijfsvergunning voor Italië en hij vrij is om op het schengen grondgebied te verblijven geen buitengewone omstandigheid vormt.

Volgens de Minister van Sociale zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie deze bekomen verblijfsvergunning enkel en alleen geldig is voor Italië en dat hij zich wel degelijk vrij mag verplaatsen binnen het schengen grondgebied maar dat hij een termijn van 90 dagen op 100 dagen dient te respecteren.

Dat er wel degelijk gesteld wordt dat conluant in het bezit gesteld werd van een aankomst verklaring geldig voor drie maanden ingaande op 16/06/2016 om te eindigen op 15/09/2016 en verder bevestigt men dat conluant een aanvraag als lang ingezetene indiende doch dat hij nagelaten zou hebben om de nodige documenten voor te leggen zijnde een arbeidskaart waardoor hij in het bezit gesteld werd van een bijlage 44.

Dat de Minister van Sociale zaken en Volksgezondheid en Asiel en Migratie bevestigt dat conluant sedert zijn aankomst in België hier altijd gewerkt heeft als professionele chauffeur, eerst bij de firma V. B. te Etterbeek en later bij V. T. SPRL te Anderlecht waarvan arbeidsovereenkomsten werden voorgelegd, doch opnieuw' wordt er gesteld dat dit gegeven niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar conluant niet aantoont waarom een tijdelijke terug keer naar zijn land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven zijnde Italië, hier iets zou aan veranderen en dat wanneer conluant alhier tewerkgesteld wil worden hij hiertoe de nodige vergunningen via de geëikte weg dient aan te vragen.

Dat conluant voor de eerste maal bij zijn laatste werkgever zijnde V. T. BVBA met zetel te Anderlecht vernam dat hij een arbeidskaart diende aan te vragen, reden waarom hij het verzoekschrift tot het bekomen van een regularisatie van verblijf op basis van artikel 9bis om humanitaire redenen op datum van 03/05/2019 had ingediend bij de burgemeester van de Gemeente Londerzeel gezien men conluant ervan op de hoogte had gebracht dat hij eerste diende te beschikken over een machtiging tot verblijf alvorens er een arbeidskaart kon worden afgeleverd.

Conluant kan dan ook niets verweten te worden om nagelaten te hebben het nodige te doen om zich in regel te stellen met een machtiging van verblijf en nadien het bekomen van een arbeidskaart om zijn werk alhier verder te zetten.

Dat conluant tenslotte in zijn brief dd. 03/05/2019 aan de burgemeester van de Gemeente Londerzeel documenten had overgemaakt waaruit blijkt dat hij beschikt over een blanco strafblad alsook over de elementen van integratie zijnde de 2 arbeidsovereenkomsten, dewelke door conluant bij gebracht werden.

Dat dit gegeven volledig tegenstrijdig is met de laatste richtlijnen dewelke gegeven werden door de dienst vreemdelingenzaken waarbij gesteld werd dat een machtiging tot verblijf niet mocht worden geweigerd aan personen dewelke kunnen aantonen dat zij beschikken over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur hetwelk conluant echter gedaan heeft doch waarmee blijkbaar geen rekening gehouden werd bij de beslissing dewelke genomen werd door de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie.

Thans wordt gesteld door verwerende partij dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig te beschouwen is.

Verder wordt er door verwerende partij gesteld dat door concludant geen schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 paragraaf 2 van de vreemdelingenwet en in artikel 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 niet wordt aangetoond.

Er wordt gesteld door verwerende partij dat de raad bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en/of zij die correct heeft beoordeeld en/of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Dat concludant bij deze van oordeel is dat de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie onredelijk tot haar besluit gekomen is en wel om redenen dat concludant gemachtigd was om op het schengen grondgebied te verblijven en hij aangetoond heeft dat hij wel degelijk altijd gewerkt heeft en hij slechts in mei 2019 ervan op de hoogte werd gebracht dat hij diende te beschikken over een arbeidskaart om zijn contract verder te kunnen uitoefenen.

Dat concludant in deze wel degelijk van oordeel is dat er in zijn geval sprake is van een buitengewone omstandigheid om hem te machtigen te verblijven op het grondgebied van België en dit om redenen dat hij altijd gewerkt heeft en nooit geprofiteerd heeft van de Belgische Staat en zulks toch de bedoeling was van dit artikel.

Dat verwerende partij zelfs stelt dat een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Dat concludant reeds geruime tijd in België verbleef en hij onafgebroken gewerkt heeft waardoor het voor hem zeer nadelig zou geweest zijn om zich naar Italië te begeven om aldaar de aanvraag te doen om gemachtigd te worden om in België te verblijven en hij om deze redenen deze aanvraag ingediend heeft bij de burgemeester van de gemeente Londerzeel en dit op datum van 03/05/2019.

Dat concludant dan ook duidelijk de redenen uiteengezet heeft waarom hij deze aanvraag in België heeft gedaan bij de burgemeester van de gemeente Londerzeel.

Verwerende partij stelt thans dat concludant niet kan gevolgd worden in zijn uiteenzetting waarin hij stelde dat er een bepaling zou bestaan op grond waarvan het beschikken over een arbeidsovereenkomst voldoende zou zijn om de buitengewone omstandigheid te weerhouden daar waar zulks algemeen bekend is en er hier blijkbaar met twee maten en twee gewichten gewerkt wordt.

Verwerende partij besluit dienvolgens dat er van een schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel geen sprake kan zijn en zulks niet aannemelijk wordt gemaakt.

Concludant is het echter met deze stellingname niet eens en dit op basis van de hoger vermelde gegevens."

2.2. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de motivering van een beslissing afdoende moet zijn.

In dit geval geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde waarom in dit geval geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die maken dat de aanvraag in België moet ingediend worden zodat de aanvraag onontvankelijk is. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, legt de gemachtigde op omstandige en concrete wijze uit waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan

ingediend worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. De eerste bestreden beslissing beantwoordt de elementen die verzoeker kenbaar maakte en verzoeker maakt niet duidelijk met welk element geen rekening is gehouden.

De tweede bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en legt uit dat verzoeker vrijgesteld is van een visumplicht, maar langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, zoals voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen. Verzoeker betwist dit motief niet en legt niet uit waarom hij niet in staat zou zijn dit motief niet te begrijpen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de redenen van de bestreden beslissingen begrijpt zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet voorhanden. De motivering is afdoende. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden.

2.3. Verzoeker levert inhoudelijke kritiek en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoeker, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending niet wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of verblijf (Italië), om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In dit geval is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven (Italië). Concreet wijst verzoeker erop dat hij in het bezit is van een verblijfsvergunning voor Italië en hij vrij is om op het Schengengrondgebied te verblijven. Hij meent dat de verwerende partij onterecht stelt dat de verblijfsvergunning enkel geldt voor Italië. Verder wijst hij op de inhoud van de eerste bestreden beslissing, voor wat de aanvraag als lang-ingezetene betreft, wijst verzoeker op zijn vaste tewerkstelling in België als professioneel chauffeur en naar de voorgelegde arbeidsovereenkomsten bij twee firma's. Vervolgens geeft verzoeker aan dat hij bij zijn laatste werkgever vernam dat hij een arbeidskaart moest aanvragen, reden waarom hij zijn aanvraag, gegrond op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, indiende. Hij heeft al het mogelijke gedaan om zich in regel te stellen. Naast de twee arbeidsovereenkomsten heeft verzoeker ook een blanco strafblad voorgelegd. Hij meent dat de bestreden beslissingen onredelijk zijn genomen. Hij verwijst naar zijn “lang” verblijf in België, zijn ononderbroken arbeid en dat het nadelig voor hem zou zijn om hiervoor eerst naar Italië te gaan.

De eerste bestreden beslissing bespreekt deze elementen en antwoordt:

“Betrokkene beweert dat hij zich in een buitengewone omstandigheid zou bevinden daar hij in het bezit is van een verblijfsvergunning voor Italië en hij vrij op het Schengengrondgebied mag verblijven. Doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

De verblijfsvergunning die betrokkene heeft verkregen is enkel voor Italië. Betrokkene mag zich wel vrij verplaatsen binnen het Schengengrondgebied maar dient de termijn van 90 dagen op 180 dagen te respecteren. Op 16.06.2016 werd betrokkene in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig voor 3 maanden tot 15.09.2016. Hij diende een aanvraag in als lang-ingezetene (bijlage 41), doch heeft nagelaten de nodige documenten voor te leggen (arbeidskaart) waardoor hij in het bezit gesteld werd van een bijlage 44. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven (Italië).

Betrokkene verklaard dat hij hier sedert zijn aankomst in België, hier altijd heeft gewerkt als professionele chauffeur eerst bij de firma V. B. te Etterbeek, later bij V. T. B.V.B.A. te Anderlecht. Hij legt

hiervan een arbeidsovereenkomst voor. Doch ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven (Italië) hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de gewone weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij werkbereid zou zijn, hij legt hiervoor twee arbeidsovereenkomsten voor) deze elementen kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr.198.769)."

Wat deze motieven betreft, beperkt verzoeker in wezen zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat hij eigenlijk zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling, gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De eerste bestreden beslissing antwoordt op het ("lange") verblijf in België sedert 2016 en wijst erop dat verzoeker in de eerste plaats moest voldoen aan het eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten en op het gegeven dat het de verzoeker toekomt de nodige vergunningen tot arbeid via de gewone weg aan te vragen.

In dit geval maakt de eerste bestreden beslissing duidelijk waarom het "lange" verblijf van verzoeker geen buitengewone omstandigheid is: de tewerkstellingen en de overige opgeworpen elementen verhinderen niet dat de verzoeker tijdelijk het land moet verlaten om de vergunningen te verkrijgen. Deze motieven zijn duidelijk, niet kennelijk onredelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Verder benadrukt de Raad dat de verwerende partij geen onderzoek naar de gegrondheidselementen hoefde te voeren, eens vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die verzoeker verhinderen om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Een lang verblijf, het bezitten van een Italiaanse verblijfsvergunning en een tewerkstelling, en het hebben van een blanco strafblad op zich creëren geen recht op een machtiging tot verblijf omdat een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een gunstmaatregel is. De bestreden beslissing motiveert wel degelijk waarom in het geval van verzoeker er geen bijzondere omstandigheden zijn die het voor verzoeker moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. De gevoerde procedures in België doen geen afbreuk aan het voorgaande.

Verder blijkt niet uit de middelen dat verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing(en) bekritiseert.

De toegevoegde stukken aan het verzoekschrift zijn niet van aard hogere bespreking te wijzigen: stuk 1 betreft de bestreden beslissingen, stuk 2 betreft een ontvangstbewijs type 2 met melding van een adresverandering in België, stukken 3, 6, 7, 8 en 9 handelen over verzoekers tewerkstelling, wat gekend was, stuk 4 betreft gegevens over de Italiaanse verblijfsvergunning die verzoeker bezit, stuk 5 betreft de paspoort van verzoeker, stuk 10 is een bijlage 15 van 22 september 2017 en stuk 11 is een bijlage 41bis, ook gekend voor het nemen van de bestreden beslissingen en waarmee rekening werd gehouden.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat uit "de middelen" kan worden afgeleid dat verzoeker het redelijkheidsbeginsel geschonden acht, merkt de Raad op hij zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats mag stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over

een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Verzoeker voert geen andere grieven aan dan deze hoger besproken. De bestreden beslissingen zijn niet kennelijk onredelijk genomen zodat de schending van dit beginsel niet aannemelijk wordt gemaakt.

2.4. De Raad besluit dat de middelen, zoals weergegeven in de synthesesamenvatting, ongegrond zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN